

**Manifestacions
espontànies
i tot?...**

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

**...No creïem
que les coses
estessin tan
malament.**

Any III-Núm. 102

Barcelona, 50 de maig de 1935

Preu: 20 cèntims

COSSES DE JOVES

El casament de Martínez Anido

A Toulouse ha tingut lloc el casament del jove Severiano Martínez Anido amb la simpàtica senyoreta Rose Marie Archimbaud. Després de desitjar mil felicitats als novells esposos, satisfem la curiositat pública donant uns quants detalls de la cerimònia.

Beneficà el bandejat Cardenal Segura, assistit pels canonges Montagut i Portales. Actuaren de testimonis els senyors Quiñones de León que portava la representació de l'ex-rei d'Espanya i el senyor Roeha, per delegació especial del senyor Lerroux. El temple estava adornat amb lliris i roses, i catifat amb catifes de preu. L'orgue de l'església interpretà la Marxa Reial i vint-i-cinc sindicalistes lliures feren les salves d'ordenança.

Després de la cerimònia religiosa, se celebrà un àpat magnífic, durant el qual el recent casat demostrà la gana que encara li quedava. L'amistat que conservem amb un dels ajudes de cambra de l'ex-governador, ens permet donar la llista dels presents de noces que el senyor Martínez ha rebut dels seus amics de la nostra ciutat.

Del libretter, senyor Puig i Alfonso, un exemplar de «La higiene sexual en el matrimoni».

Del senyor Bertran i Mussitu, un exemplar de «El patetisme».

Del sabater Torrents, un parell de sabates gairebé noves.

Del polletaire, senyor Marsal, una perdiu i uns perdigons.

Del senyor Sales, un esquelet de sindicalista.

Del senyor Laguna i Lliteres, una edició de les seves obres per a infants.

Del senyor Pich i Pon, el sofà de «El Dia Gráfico».

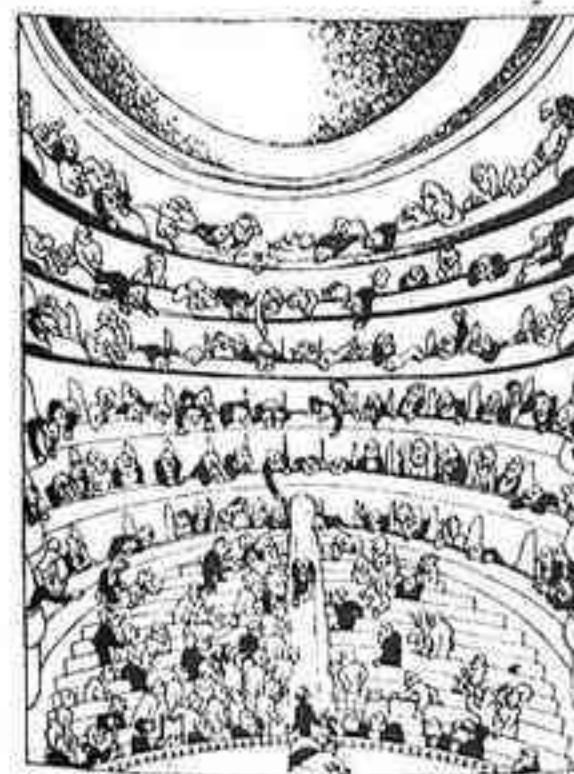
Del senyor Lerroux, un «No me olvides, Severiano, por si acasos».

Del Foment del Treball Nacional, un bastó de comandament que porta gravada la llegenda: «Ni contigo, ni sin ti, —tienes mis penas remedio—. Contigo porque me matas—sin tigo porque me muero.»

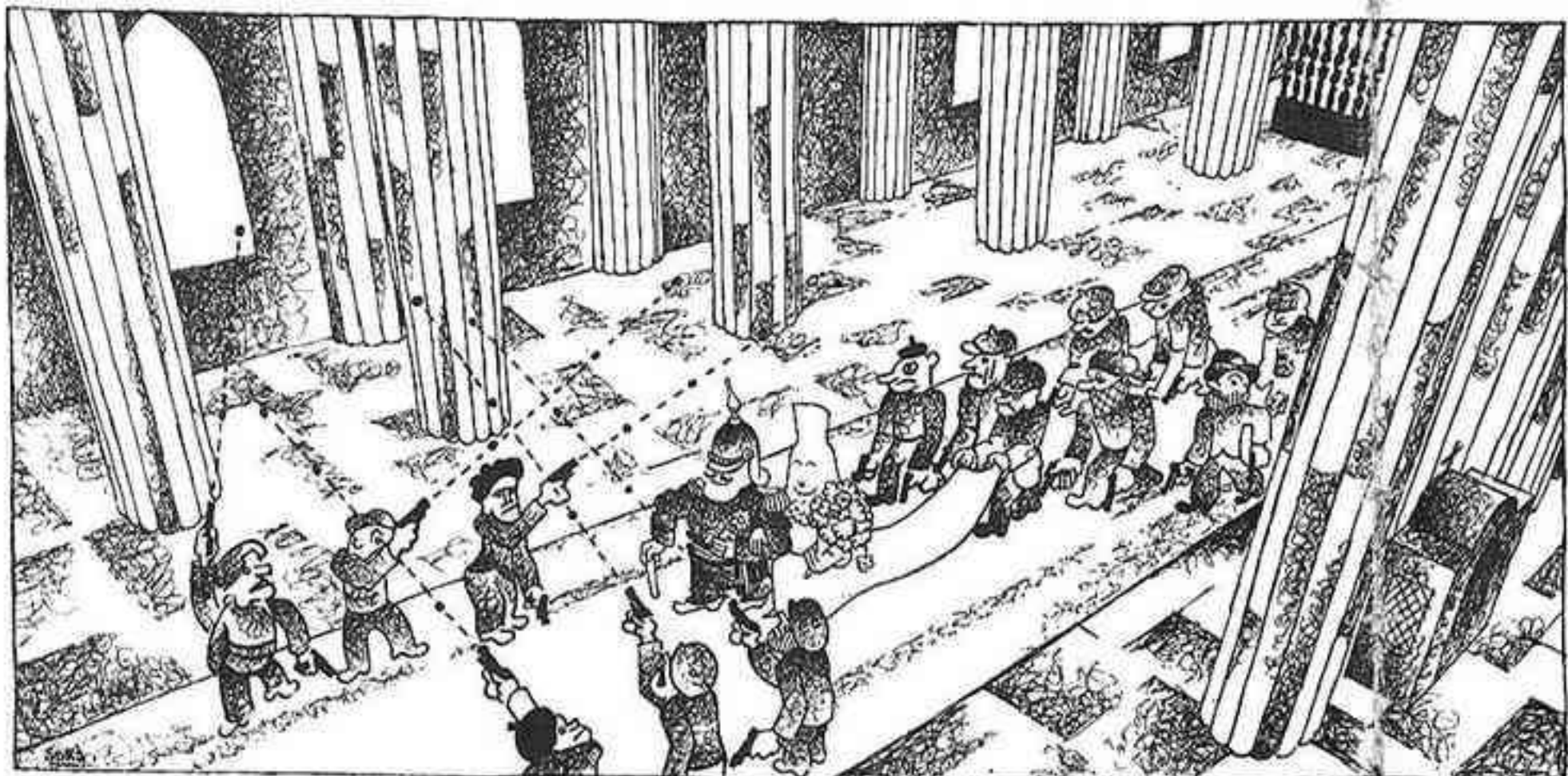
Del Dr. Irurita, un flascó de «Iruetyls».

Qui paga no mana, ... o és que no té amics que manin

Hem rebut una anable carta del cap de la minoria de la Lliga Catalana del nostre Ajuntament, director de «Les Dues Veus» i membre erecte del Comitè del Liceu, protestant amb indignació contra el peu de la caricatura que publicarem ampliada a primera pàgina del número passat i que avui reproduïm reduïda, en el qual insinuàvem que el ciutadà que en entrar provocava tanta expectació era

Pònic que havia pagat la seva localitat. El senyor Pellicena ens exigeix que fem el favor de rectificar l'error. Al Liceu tothom paga com una o dues malles, i l'Admiració del públic era en veure entrar un senyor que no havia pagat, que precisament es trobava ésser el mateix senyor Pellicena. Queda complagut el nostre amable i exigent comunicant.

Les salves i la comitiva d'honor a les noces del general Martínez Anido

CORRESPONDENCIA DEL VATICÀ

De quina manera el Sant Pare i l'ex-rei d'Espanya no han arribat a un acord

El nostre corresponent a la Ciutat del Vaticà ens trameta una verídica informació de l'entrevista que dissabte passat sostingueren el Sant Pare i el senyor Alfons de Borbó, i que tant ha alarmat l'opinió espanyola. Per a la major comprensió, hem traduït la informació del llatí, si bé n'hem respectat tots els ets i uts.—N. de la R.

Ciutat del Vaticà, 28. En la tarda d'ahir, mentre S. S. estava pesant figures, caïnats de la seva primera sortida a San Joan de Letran, un dels seus secretaris li passà una targeta de visita. El nom imprès, era el del senyor Angel Herrera, ex-director d'«El Debate». A sota, unes línies manuscrites deien el següent:

«Querido Padre (Santo): Desearía que al recibir la presente estuviese bien de salud como la mía (a. D. G.). El dador de la presente es el señor Alfonso de Borbón, gran amigo mío, quien desea hablarme de un asunto que puede interesar a ambos. Con la seguridad de que le atenderá, etc., etc.»

El Sant Pare restà uns moments perplex. Alfonso de Borbón, Alfonso de Borbón... El nom li sonava. Per fi, decidí dir al secretari que el fes passar. Al cap d'uns instants, es trobava en presència de l'autèntic ex-rei d'Espanya.

—Vostè dirí.

—No sé si en recorda... Jo sóc l'ex-rei d'Espanya.

—Ah, quram! —féu el Pontífex— Ara ho he trobat! I la senyora? I els nens? Deuen ja haver crescut molt, no?

—Gràcies, gràcies —féu el Borbó, emocionat per la cordialitat—. El fet és que travesso uns mals moments i el meu confessor m'ha aconsellat el venir-lo a trobar a vostè.

—En què puc servir-lo?

—Vostè ja sap la situació en la qual es troba Espanya. Jo he perdut la col·locació...

—No purlí més —féu el Sant Pare—. Vostè voldria que jo l'ajudés...

—Ecco —respongué l'Alfonso, traient tots els seus coneixements de llatí.

Després del llatí, tragué la agurra i Fallargà al Sant Pare.

—Es servit?

—Gràcies. Només fumo regal·lèsia. Vostè voldria que jo l'ajudés...

Recordi la meua filial devoció en els dies de les vaques grasses. Recordi aquell viatge...

—No continui, perquè ja estic entermit. Ho recordo tot. El matí, però, és que jo no puc fer gran cosa per vostè.

Don Alfonso féu uns ulls com unes taronges. El Pontífex prosseguí:

—Els temps estan malament, fillot. Després, el Senat Cardenalici, que és una espècie de Comarcal del Vaticà, cada dia m'imponeix noves economies. Ara han acordat tancar les plantilles i que no entrés cap nou plebeu. Hagués vingut uns dos

mesos enera, jo li hauria donat un volant de Cambres secures, que són els que en els dies de dejuni em serveixen, d'amagat, sandwiche de filet.

—Però és que jo, senyor Sant Pare, no volia pas una col·locació.

—Ah, no? —respongué el Pontífex, tot admirat.

—No, no —li digué, dignament, el Borbó—. La nostra dinastia sempre ha considerat que el treball denigrava.

—Així...

—Jo venia, francament, a proposar-li una aliança per a reconquerir el tron perdut.

—Però, si jo no puc fer-hi res!

—Vostè pot deixar-me els seus suïssos, i a jo al seu davant, desembarcaré a Espanya i marxaré damunt Madrid.

—Ai, infeliç! —no pogué contenir Sa Santetat—Els suïssos! Però que no ho veu, que és una guàrdia de broma? No més serveixen per a fer bonic.

—Però bé van armats...

—Deixi l'armament, que és una comèdia. Aquí al Vaticà tot és comèdia.

—Què diu? —exclamà el Borbó, consternat.

—El que sent. Aquí tot és de per riure. Els uniformes, les armes, l'or, l'encens i la mirra.

—Així no hi ha res a fer?— digué don Alfonso, tot aixecant-se, disposat a prendre comiat.

El Sant Pare l'acompanyà fins a la porta i, amablement digué al visitant:

—Jo puc ajudar-lo, però d'una altra manera. Li donaré la meua benedicció i concediré un ganadal d'indulgències als monàrques espanyols.

L'ofertament no devia convèncer gaire l'ex-rei, perquè s'acomiatà secament i s'allunyà. Però en ésser al capdavant del passadís, la ven del Sant Pare encara li féu girar el cap:

—Eeeeee! També el tindrè present en les meves oracions...

Aquí, don Alfonso féu un gest amb els dos braços i després obregà un renece tan cargotat, que fins va tremolar la columna del Bernini.

El Tussó Negre per al senyor Lluhi Vallescà

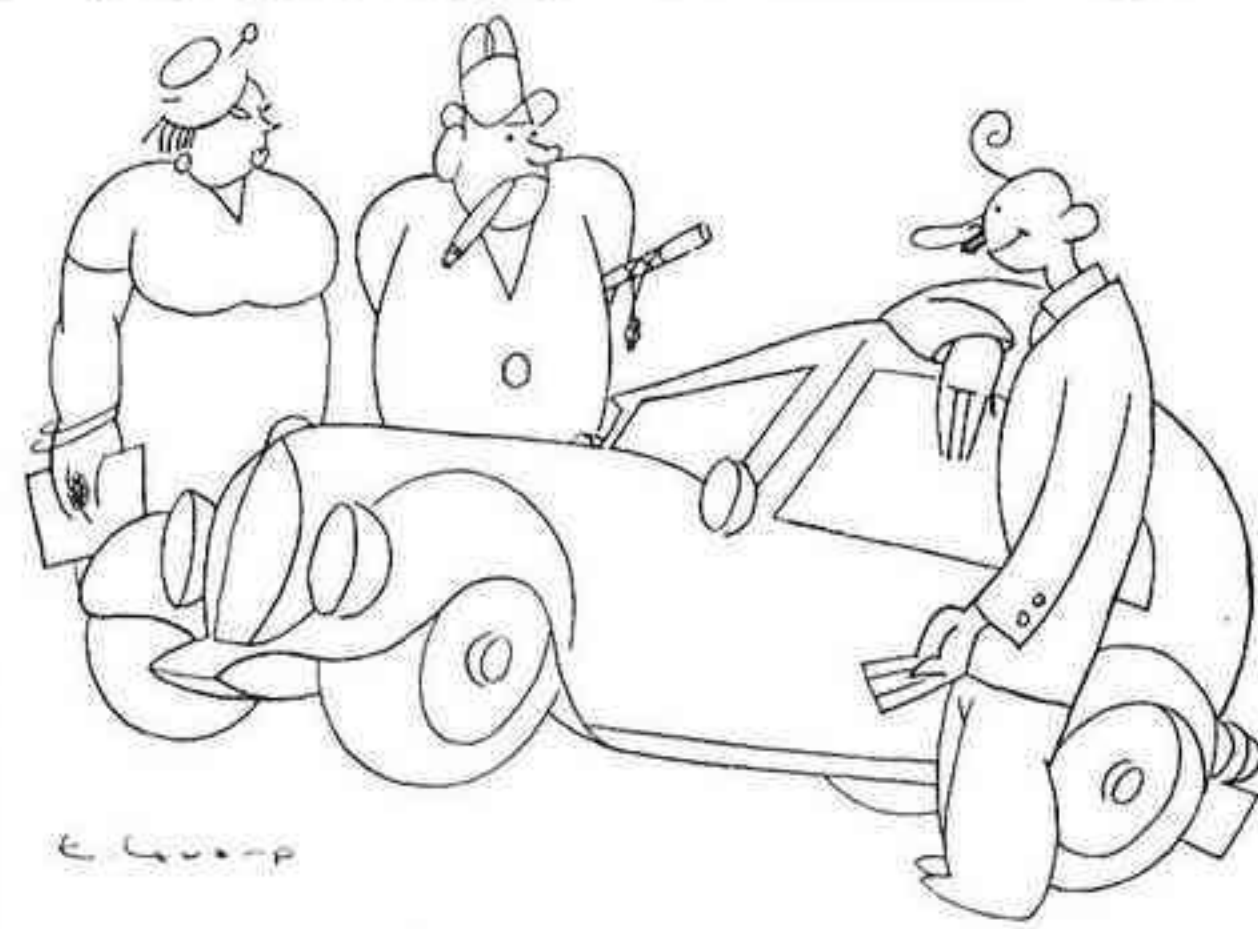
El BE NEGRE, que no ignora la dita «qui vol Lluhi ha de patir», s'encara amb les realitats presents i no té mames per afirmar que si algú mereix aquesta setmana el Tussó Negre, aquest al-

que el jove polític i ex-home d'avenir senyor Joan Lluhi i Vallescà.

El senyor Lluhi, contra la creença general i particular, la premsa, els historiadors i comentaristes especialitzats, els quals, amb una rara unanimitat, el consideraven un home destinat per al que li restés de vida a creure i predicar que el culpable de tots els mals que han afligit, afligeixen i afligiran Barcelona, Catalunya, la República, Europa, el món i «L'Opinió» no era altre que el senyor Onol Anguera de Sojo, el senyor Lluhi, dèiem, desmentint enèrgicament aquesta planeta prematura, acaba de tenir un gest, i ha demostrat que ell també és un home de recursos, original i fins improvisador. Si; no havia d'ésser sempre el senyor Anguera de Sojo el culpable de tot. El pobble vol varietat. Per tant, amantat a servir-lo i a cultivar l'ènergica demagògia d'ordre de la seva invenció, ha presentat a les mases el qui d'aquí enlavan substituirà el Fiscal de la República en l'important paper d'ase dels cops de la política Lluhiana: ens referim a l'actual governador de Barcelona, senyor Claudi Amella.

A dir veritat, el senyor Lluhi ja s'havia fet mereixedor de sobres a ésser promogut cavaller de l'ordre d'EL BE NEGRE en diverses ocasions, principalment aleshores del seu famós discurs sobre l'amor llure. Dissortadament, en aquells temps no havia estat creat encara el Tussó Negre. Celebrem, doncs, que el senyor Lluhi ens hagi ofert tan aviat una amentesa per reparar la injustícia que se li feia no condecorar-lo.

Ja té el Tussó, vaja. Se l'ha ben guanyat.

El venedor.—Cinc places, set mil pessetes.
El regidor.—Per aquest preu, deuen ésser de temporer...

LA BIBLIA EN «PASTA» Del novíssim Testament al novíssim Evangeli

L'espectacle que els ciutadans de Barcelona pogueren presenciar divendres passat a l'Ajuntament des de la tribuna pública, escoltar del lit estant a través de l'altaveu o llegir dissabte a les columnes del diari, ens omplí a nosaltres d'un estupor immens, d'una sorpresa

inennarrable, d'una indignació sense límits. És que EL BE NEGRE és un periòdic baladí, de reputació suspecta i de tradició tèrbola, perquè serveixi així de pretext a discursos, que a discursos!, a debats consistorials? És que les informacions

que apareixen a les nostres columnes, fetes expressament, construïdes amb prou solidesa perquè hom hi pugui pujar de peus, s'han de veure en boca de regidors en estat completament i vergenyosament consistorial? Fins ara només havíem vist el senyor Pellicena arrossegar de tant en tant per l'hemicle Le Journal de Genève; però mai no ens hauríem pogut creure que algun membre d'un Consistori que tots els ciutadans menys un estan d'acord a demanar que sigui dissolt, es pogués atrevir a fer una política dels nostres reportatges fent creure als mal informats, malgrat la precaució de no citar-nos, que estava venut a l'or d'EL BE, i tot no era més que una baixa, que una vil propaganda.

No, i mil vegades no. EL BE NEGRE és un periòdic massa seriós, excessivament seriós diríem, si no tèmessim ferir la nostra susceptible modestia, per recórrer a aquests procediments reprovincables. No hem d'anar a cercar a l'Ajuntament la nostra propaganda, perquè EL BE NEGRE és un producte que no en necessita, ja que provar-lo és adoptar-lo.

—Si em veu, m'hauré de penjar a una figuera...

Una mala interpretació del «novíssim testament»

Però el senyor Vilalta semblava que volgués dissimular: en desmentir la nostra informació, semblava que volgués confirmarla; però no es tracta d'això. EL BE NEGRE es limita a reproduir uns versicles del «Novíssim Testament»; res més. De qui és, doncs, la culpa, si en interpretar-lo el senyor Vilalta no els va saber interpretar? Cert que la interpretació dels textos bíblics és difícil d'interpretació; però si no els havia interpretat, ¿per què voler interpretar-los malament i tendenciosament?

«Es que dir que es parlà de constitució de grans empreses davant de les existents, vol dir que aquestes grans empreses s'hagin de constituir? ¿Es que Jehová sempre que amenaça es veia obligat a complir l'amenaça? Si el Consistori no està prou assabentat, qualsevol venedor de Bíblies de tres pessetes podrà assabentar-lo. Si es vol il·lustrar més, li recomanem la Bíblia de Gustau Doré, però és més cara.

El fluid elèctric, per exemple, era car perquè el contracte l'havia fet la dictadura. Aleshores el que calia fer era denunciar-lo i fer contracte nou amb una altra companyia. Però com que totes elles estan sindicades, digueren: «Ah, sí? Doncs ara el pagarem més car.»

«Ah, sí?—digué Jehová—, doncs ara farem uns grans instal·lacions de motors Diesel i tindrem el fluid regalat.»

Això és una senzilla paràbola del «Novíssim Testament» (edició desnonada) com tantes n'hi ha al «Nou Testament».

Esperances radicals

Ara, que els radicals encara tenen esperances. Si no pot ésser un testament, diuen, i s'accontentarien, per ara, que tots els nomenaments d'interès passessin a definitius.

El senyor Giral diu que és cosa perfectament reglamentària i que el mateix Reglament ho diu en es-

Totes les minories governamentals es fan seus els acords de la Comarcal

La gravetat i energia dels acords presos per la Comarcal d'Esquerra, i l'eficàcia que es veu tot seguit que han tingut, ha mogut immediatament els organismes dels altres partits que tenen representats al Consistori, a fer-se's seus costés el que costés.

Sembla que és gràcies a la venda d'aquests acords a les Comarcals dels altres partits, que La Humanitat podrà sortir de bon matí i comprar la rotativa i altres objectes d'escriptori necessaris.

De moment, sabem que ha estat adquirida a pes d'or una còpia dels esmentats acords pel Comitè Circumscripcional (uf!) de Barcelona Ciutat de la Lliga Catalana, i que aquesta setmana mateixa es farà públic:

Primer: Que la minoria de la Lliga a l'Ajuntament haurà de trencar tota relació amb els radicals, i, per tant, no li serà permès de derrotar més l'Esquerra en unió d'aquella minoria.

Segon: Que els regidors que no concorren a les sessions s'hauran de reintegrar ràpidament a llurs escons o renunciar l'acta (això va per als senyors Güell i Cabré).

Tercer: Que l'Ajuntament s'haurà d'abstenir de fer més nomenaments d'empleats i això va per al senyor Alomar. (El senyor Vendrell oficial-oficial preferent de la Guàrdia Urbana tremola perquè no podrà ésser capità general.)

Quart: Que caldrà activar la realització dels enllaços ferroviaris per tal de donar feina als parats.

La setmana entrant adquirirà aquests acords el Partit Radical, que també donarà feina als parats, la següent, la conjunció Duran-Jovesarroquista (socialista); l'altra, el partit socialista xiraucampal·lanista; després, el radical samblancanista, la Comarcal dels expulsats i el partit federal avellat. Quan tots tinguin en comú l'ideal dels enllaços ferroviaris, entraran, per unanimitat, 5.000 funcionaris nous per portar-lo a la pràctica.

Des de la passada reunió de l'Ajuntament El Be Negre ha estat declarat d'utilitat pública.

LA TORNADA D'EN FORONDA

Tan bon punt el senyor marquès de Foronda s'assabentà que els tribunals de la República el reclamaven, empenygué tot seguit el camí de Barcelona, desitjós de donar una nova prova de consideració a les institucions republicanes.

Al baixador del Passeig de Gràcia, acudí per retre-li honors una companyia d'ex-emplats de l'Exposició amb bandera i música. Ii veírem també els senyors Joaquim Montaner i Castaños, Santiago Tries, comte de Lacambra, Mateu (a) «dels Perros», Camín (a) «don Alvaro», Miquel Utrillo (a) «Pape», Lluís Plandiura, Garí (a) «Pepe», Miquel Regàs, Marian Rubió i Bellvé (a) «el General», Nicolau María Rubió i Tuduri (a) «el Judo Isariot», Cases Abarca, Julio Borrrell, Carlos Vázquez, etc., etc., i el sofà de «El Dia Gráfico».

Una comissió de tramviàries acomiadats en la darrera vaga s'avançà fins al senyor marquès de Foronda i li féu present d'un ram de flors, tot preguntant-li que interposés la seva valuosa influència prop del senyor Arruga perquè la Companyia els tornés a admetre.

En sortir al Passeig de Gràcia, tots els tramvies vint-i-u repicaren llurs campanes, mentre els passatgers feien voliejar llurs moradors i donaven visques als administradors honorats. El senyor Montaner i Castaños pregà als guàrdies civils que no lliguessin encara el marquès, a fi de deixar-li prendre tranquil·lament el sol d'Espanya, que enyorava de feia temps. Fou d'aquesta manera que el senyor Foronda i els seus acompanyants baixaren per les Rambles. Els comercis tingueren la precaució de tancar les portes llurs.

Ara, que els radicals encara tenen esperances. Si no pot ésser un testament, diuen, i s'accontentarien, per ara, que tots els nomenaments d'interès passessin a definitius.

El senyor Giral diu que és cosa perfectament reglamentària i que el mateix Reglament ho diu en es-

La Comarcal.—Deixeu-lo fer aquest, que ja les pagarà totes plegades.

tipular que «els interins cessaran al cap de sis mesos», cosa que vol dir, segons el senyor Giralt, que han de passar automàticament a la plantilla.

De totes maneres, amb el quiosc de begudes invisible que hi ha davant del mercat de la Boqueria, i del qual parlarem, ja n'hi ha per a estar satisfets.

I no obstant, el senyor Santamaria no n'està, si n'està el senyor Salvat. Menys n'hauria d'estar el senyor Oller (ai, ara no ens recordàvem que el senyor Oller no n'és de radical, sinó solament el més modest de l'Esquerra).

Tragèdia a la minoria radical

El senyor Santamaria no està gens content i la resta de la minoria radical tampoc no està gens contenta.

I és que n'hi ha per a no estar-ne, de contents, perquè, haver donat a la Comarcal de l'Esquerra la idea de rompre amb els radicals, després d'haver decidit els radicals rompre amb l'Esquerra, quan tot encara podia arregar-se, no és per a satisfer ni el més repantat.

Perquè la cosa no tenia tanta importància, i ara la Comarcal dels radicals, que és el senyor Lerroux, com tothom sap, potser també haurà de prendre acords. I tot per una nimietat, que deia el senyor Giralt.

El senyor Santamaria volia, a la Comissió d'Hisenda, que s'ampliés el Pressupost extraordinari en 13.000.000 de títols de la Dècima. Però el senyor Vilalta no que no ho volia, perquè baixarien.

—Ah, sí?—digué el senyor Santamaria—pues si no hay ampliación de la Dècima, no votaremos el Presupuesto de liquidación y nos separaremos para siempre de la Esquerra.

En saber-ho la resta de la minoria radical, va haver-hi gran desolació.

—Aquest home ens tirarà a la misèria!—cridava aquell gran cor que és el senyor Giralt.

Però tot s'arranja, va semblar. El senyor Vilalta es posà malalt i el dictamen dels 13.000.000 aparegué a l'Ordre del Dia. Però, és clar, no passà, i vingué la ruptura provocada pel senyor Santamaria.

Amb la desesperació pintada als ulls, el senyor Giralt hagué de pronunciar aquell discurs en què acusava l'Esquerra de desagraïda (i que en realitat anava dirigit al desagraït Santamaria, que havent sortit amb vots no radicals, s'ha apoderat de la minoria), i en el qual adjudicava, enmig de l'emoçió general 400.000.000 d'habitants a Barcelona.

Però no hi hagué més. El senyor Giralt va haver d'aixecar el celze i, que diria la Humanitat, parodià el difunt Cullaré, i la minoria radical resignar-se, tot i que no pot veure ni en pintura el senyor Santamaria, però l'ha d'aguantar perquè és home entès i de vastos horitzons, mentre que el senyor Giralt, tan simpàtic, «cada dia ho fa pitjor—diuen els seus companys—, no guanya gens» (s'entén, en qüestió d'eratória).

Després de la ruptura, el senyor Santamaria anà a Madrid a veure el «caudillo». És digué que era perquè don Alejandro fixés la posició de la minoria. Però sembla que fou perquè fixés la «direcció» de la minoria. Mentre hi va ésser, les camises de seda del senyor Giralt tenien la particularitat de no arribar-li al cos. I ara segueixen tenint-la.

La mateixa situació que a la minoria de l'Esquerra.

Els quatre grups de l'Esquerra municipal

A l'Esquerra les inquietuds són tant o més terribles. Tots els diaris han parlat dels grups que hi ha a la minoria de l'Ajuntament, però és EL BE NEGRE el qui, després de posar els punts sobre les is, ha de posar-los sobre les jotes i sobre les comes.

El grup Lluhi tothom el coneix. Primer de tot hi ha don Lluhi Vallescà; després el senyor Pere Comas, el senyor Casanelles i el senyor Ventalló.

Ve després el grup Aiguader, que té tots els altres i espiritualment els expulsats, que voldria tenir materialment i tot, i les seves gestions s'han fet, com ja va dir-ho EL BE NEGRE i com ho va desmentir el senyor Costa, quan va veure que encara no n'hi havia de cuits.

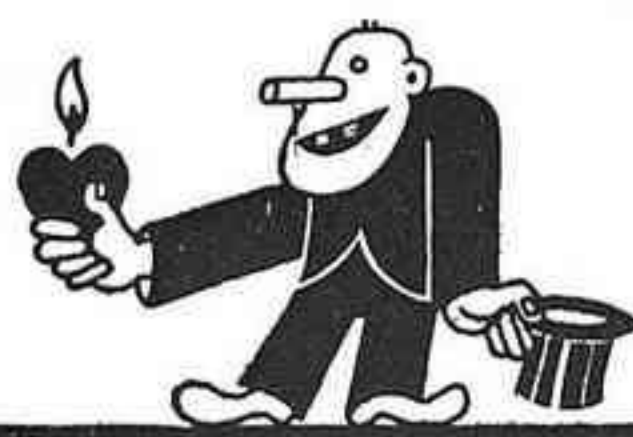
Però el doctor Aiguader no té, és clar, el senyor Casanoves, ni té tampoc el senyor Vilalta. I el senyor Vilalta tampoc no té, és clar, el senyor Casanoves, ni aquest no té el senyor Vilalta, sobretot ara que hi ha una vara de primer tinent d'alcalde i una «jefatura» de minoria pel mig (aquestes varres fan més mal que si fossin de freixe).

L'amenaça d'indisciplina contra la Comarcal, cas que readmitís els expulsats, feta en la sessió passada, era la resposta del senyor Vilalta, no a la notícia donada per EL BE NEGRE, sinó a la maniobra del doctor Aiguader.

Alarma a l'alcaldia

El doctor Aiguader, que coneix l'humil, per a fer-se'l seu no fuma més que burilles, sacrifici que no ha sabut fer cap més home de

amb el cor a la mà

L'Esquerra, i per això s'ha fet l'amo dels gnomes de la Comarcal, que li asseguren una llarga vara.

Però aquelles males ànimes de L'Opinió, va arribar un moment que amb els seus articllassos varen fer flaquejar la fermesa del President, i vet ací que el senyor Macià es presenta un dia al Parlament, es celebra Consell i es comença de parlar de dissolució de l'Ajuntament i constitució d'un Consell de tècnics.

Mare de Déu Santíssima i Laica! El doctor Aiguader i els radicals començaren de tremolar com uns esperitats.

La Comarcal, elxir de llarga vara

Però de laica també n'hi ha una de Providència, i va resultar que per aquells dies s'havia de reunir la Comarcal.

—Ah, sí?—va dir el doctor Aiguader—, doncs ja veuràs.

I va fer tot un programa municipal, perquè no s'hagués de dissoldre ni l'Ajuntament ni l'Alcalde: Ruptura amb els radicals, que ja havien romput amb l'Esquerra. Obligació dels regidors d'assistir a les sessions, i així els diputats del grup de L'Opinió sabrien el que és bo. No fer cap més nomenament de personal, perquè ja no n'hi havia cap per a fer, perquè durant la rivalitat Aiguader-Casanoves, que havia estat una rivalitat digna de tot elogi, se n'arribaren a fer 200 d'un cop a Governació que havien d'ésser de l'Esquerra, i un cop nomenats, el senyor Giralt havia fet el canviasso i tots eren radicals, i, finalment, realització de la fantasia màxima, del somni dels somnis de les mil i una nits del doctor Aiguader, els enllaços ferroviaris, projecte grandiosos d'uns 300.000.000 de pessetes, que n'hi havia per a estona d'acabar (s'entén, el projecte).

—Ah, sí?—digué el senyor Santamaria—pues si no hay ampliación de la Dècima, no votaremos el Presupuesto de liquidación y nos separaremos para siempre de la Esquerra.

En saber-ho la resta de la minoria radical, va haver-hi gran desolació.

—Aquest home ens tirarà a la misèria!—cridava aquell gran cor que és el senyor Giralt.

Però tot s'arranja, va semblar. El senyor Vilalta es posà malalt i el dictamen dels 13.000.000 aparegué a l'Ordre del Dia. Però, és clar, no passà, i vingué la ruptura provocada pel senyor Santamaria.

Amb la desesperació pintada als ulls, el senyor Giralt hagué de pronunciar aquell discurs en què acusava l'Esquerra de desagraïda (i que en realitat anava dirigit al desagraït Santamaria, que havent sortit amb vots no radicals, s'ha apoderat de la minoria), i en el qual adjudicava, enmig de l'emoçió general 400.000.000 d'habitants a Barcelona.

Però no hi hagué més. El senyor Giralt va haver d'aixecar el celze i, que diria la Humanitat, parodià el difunt Cullaré, i la minoria radical resignar-se, tot i que no pot veure ni en pintura el senyor Santamaria, però l'ha d'aguantar perquè és home entès i de vastos horitzons, mentre que el senyor Giralt, tan simpàtic, «cada dia ho fa pitjor—diuen els seus companys—, no guanya gens» (s'entén, en qüestió d'eratória).

Després de la ruptura, el senyor Santamaria anà a Madrid a veure el «caudillo». És digué que era perquè don Alejandro fixés la posició de la minoria. Però sembla que fou perquè fixés la «direcció» de la minoria. Mentre hi va ésser, les camises de seda del senyor Giralt tenien la particularitat de no arribar-li al cos. I ara segueixen tenint-la.

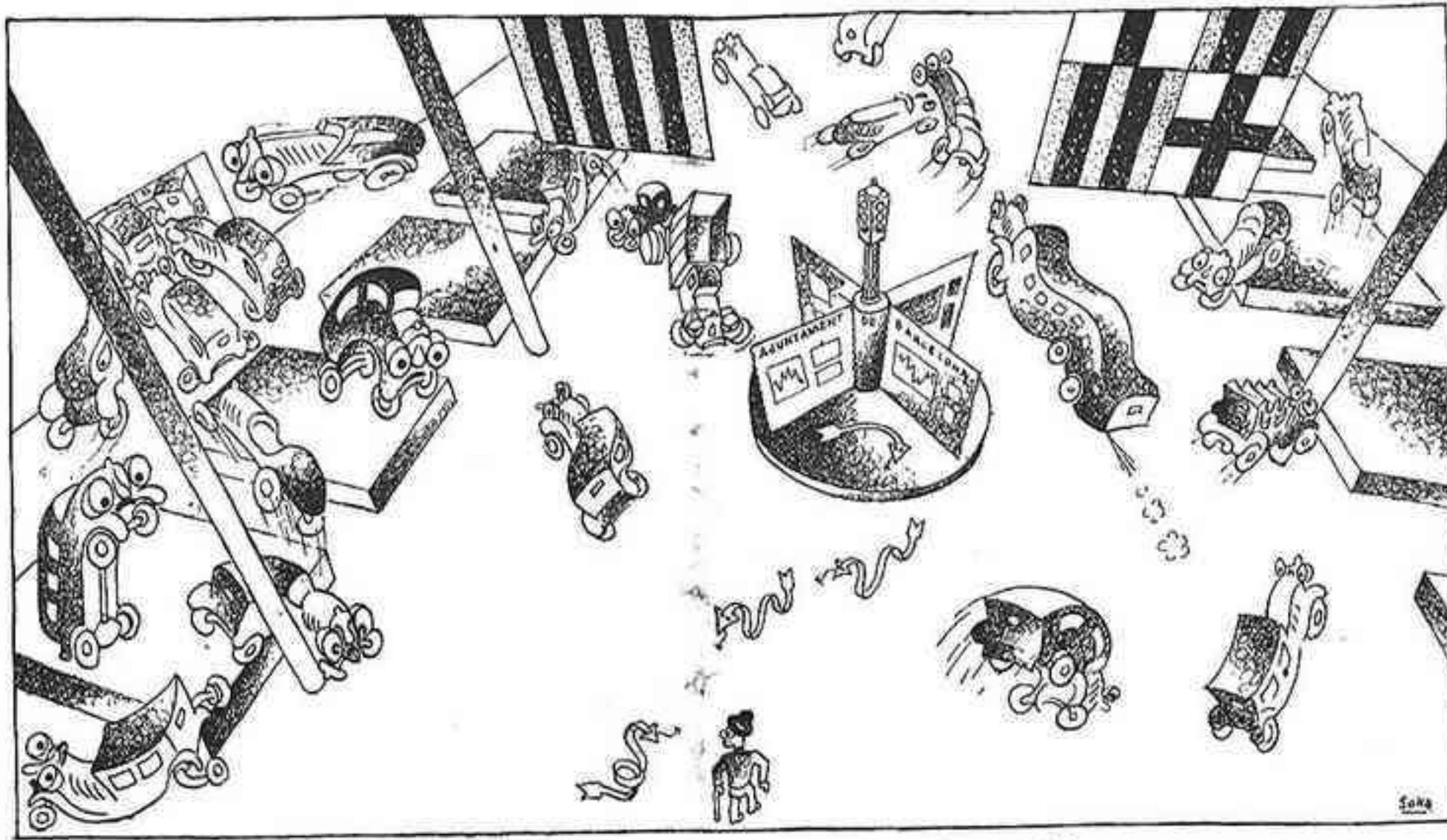
La mateixa situació que a la minoria de l'Esquerra.

—Què vols que et porti de Madrid?—
—Home... vostè dirà!

ELS CANVIS DEL SENYOR ROVIRA

El Sr. Rovira i Virgili ha enriquit la seva col·lecció de «canvis de criteri» amb un nou exemplar. En sortir d'A. C. R., ingressà al grup de L'Opinió. Ara, com era d'esperar, ha passat al de La Humanitat. L'enhorabona a tots dos.

El senyor Vachier visita el Saló de l'Automòbil

El tango de l'obstrucció

Sola, fané y embotellada,
la vi esti madrugada
salir del Parlament... o.

Flaca con un generalote
y una espada en el descote
bajo la nuez.

Terca mirando la peseta,
pidiendo votaciones
hasta las tres,

parecia un truco preparao,
fumando de prestao
de un hombre encarcelao.

Y Azaña cuando no aguantó más,
al verla así mandó
guillotinar.

Y pensar que hace tres años
el rey reinaba,
y Lerroux con Emiliano
colaboraba,

que «sio que hoy es un cascajo
era un caudillo tan majo
que aguantó la dictadura

sin hacerle la obstrucción,
que por mi mala cabeza
tragué lo de Casas Viejas,
me hice ruin y pechador,
que quedé sin un amigo (Botella),

— que no tuve pa café... y puro,
que perdía los destinos
si no aceptaba la tregua,
y la acepté.

Nunca soñé que la vería
en un modus vivendi...
como el de hoy,

mire si no es pa suicidarse,
que por esos federales sea lo que soy,
fiera venganza la del pueblo,
que ya va descubriendo
que lo engañé.

Y este chasco me ha hecho tanto mal,
que no podré «sacar»
al buen amigo March.

Esta noche me emborracho bien,
me mauro bien, mauro
pa no pensar.

Restaurant Casa Joan
Rambla Santa Mònica, 21 i 23 • Telèfons 11692 i 15759

Especialitat Paella Valenciana
Salons especials per banquets

A una taula ben proveïda no hi pot manca
XAMPANY LAVERNOYA
CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA

PLAÇA DE LA REPÚBLICA, 7

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi
de Mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414 - Telèfon 30422

NO TOSSIU
PRENEU
PASTILLES KLAM
TRES RALS CAPSA
LA PRIMERA US CONVENCERA

RECAUTATGE NEUMATICS NOUS
OCASIONS
TORRABADILLA
Rambla Catalunya, 118
Descomptes als llegidors
d'«EL BE NEGRE»

TOSTADERO - CAFÉ - RESTURANNI
Plaça de la Universitat, 3 - Telèfon 34842
TARDA I NIT Grans Balls
familiars per concurs d'orquestrs

SALA PARÉS
AVUI FINS AL 2 DE JUNY
exposició de pintures de
JAUME MERCADÉ
i venda de la col·lecció d'art del
senyor M. V. A.

CATALANS!!
FORA CABELLS BLANCs
DEMANEU SEMPRE
LA PORTEÑA
elaborada amb plantes aromàtiques
de la selva del Chaco Argentí
Dipòsit: Cortis Catalanes, 550

XOCOLATA
Amatller
ÉS MÉS QUE BO: ÉS EL MILLOR

UN ACALORAMENT

Dimarts de la setmana passada, el Conseller de Justícia i Tirant lo Dret, don Pere Corominas, no pogué contestar una interpellació al Parlament perquè tenia una febrada. Els diputats, sollicitos, s'interessaren per la seva salut, però no varen poder saber la naturalesa de la malaltia.

Dilluns, a la nit, però, el Conseller de Justícia i Tirant lo Dret havia estat vist per nombrosos públics en una butaca de tercer rengle del Music Hall Pompeia, sollicitament servit pels cambres i somrient i saludat per les artistes de la casa.

Sembla que no es tracta, com el lector mal intencionat podria suposar, de cap entreteniment poc honest sinó d'una labor intensa per la solució dels problemes del camp, especialment el de la resurrecció de la rabassa morta.

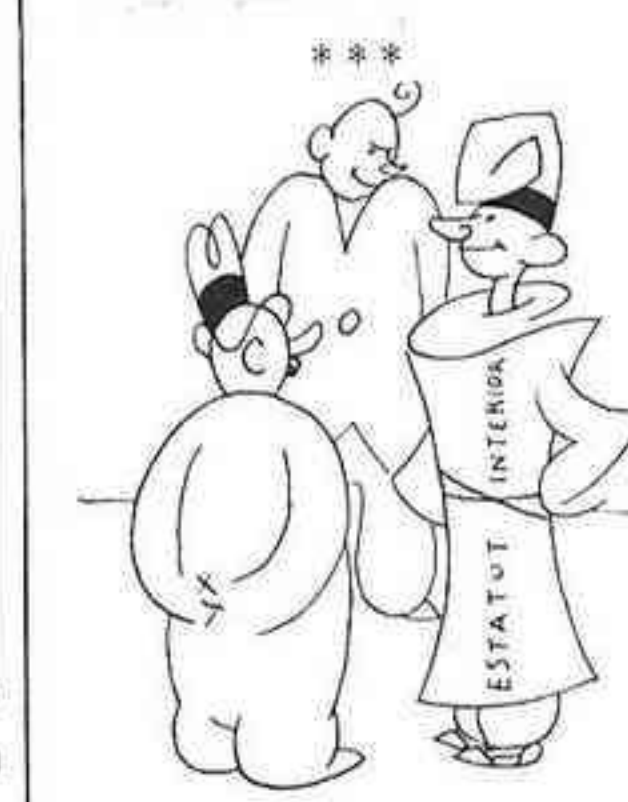
El lector il·lustrat sabrà, doncs, donar el veritable nom clínic a la febrada que dimarts atuí don Pere Corominas.

ELS VIATGES DOMINICALS

Els diaris anomenats seriosos o tinguts per tals, que és pitjor, s'han limitat a donar notes més o menys inventades sobre l'anada del Sr. Macià a Madrid. Nosaltres, en possessió de la veritat oficial, podem assegurar que, en vista de la situació política i la voluntat del Sr. Azaña de plantejar la qüestió de confiança al President de la República un cop hagin estat aprovades les lleis compreses en la treva, no hi ha anat per demanar una cartera per al Sr. Companys, com s'ha dit, sinó simplement a gestionar que els serveis siguin traspassats, no amb les dotacions rudimentàries que l'Estat hi destina actualment, sinó dotant-los en la mateixa proporció que ho estan a la resta de la República i que així es faci calculant-ho a tant per habitant: si Catalunya té la vuitena part de la població d'Espanya, li correspon la vuitena part del pressupost en els serveis traspassats.

Si no s'hi accedeix, la Comissió de traspass de serveis es retiraria i els parlamentaris catalans negarien l'ajut al Govern. Que aprenguin els d'aris!

—Ja podràs viure sense els vots de la Lliga?
—Em penso que m'engreixaré i tot.

ESCAMOTS

Amb vistes a les properes batalles electorals, els partits polítics han reclutat els seus afiliats; quan els han tingut ben reclutats, hom s'ha adonat amb sorpresa que tots els tenien en llurs efectius importants contingents de tropes colonials. En efecte, l'Esquerra compta en els seus escamots un negre autèntic. Quan la Lliga es va adonar d'això, a cuita-corrents va posar en marxa la vella organització de l'Espanya Gran i es feu trametre un torero, també autèntic. Com que actualment la Lliga pateix a l'Ajuntament d'una crisi forçosa d'austeritat i la plaça d'Oficial de la Guàrdia Urbana ja estava promesa, el Gaona Chico, que és el torero proporcionat per l'Espanya Gran (que no té res que veure amb el diputat Espanya quan era de la Lliga) fou casat amb una criada del Sr. Trias de Bes.

El Gaona Chico, que és el geogròmfic de l'ex-lluitador de segorromana Ardeval en els escamots de la Lliga, és un home terrible. Ja ho diu ell:
Yo, lo mismo mato un miura que un hombre.
I quan s'ha de sortir per algun assumpte, pregunta per anar a la segura:
¿E cuecún de pistola o de puñal?
Els radicals, per llur banda, sembla que com a tropes colonials disposen d'alguns catalans.

Amb unes forces tan equilibrades, la pròxima lluita electoral s'anuncia sangant.

Les maletes de Governació

Quan el senyor Arturo Menéndez arribà a l'Hotel Colom, d'arribada de Madrid, sentí uns aplaudiments a baix del carrer. Sortí al balcó i resultà que era un veí de la Plaça de Catalunya que eridava el vigilant, Malhumorad, el senyor Menéndez tan, cà el balcó d'una revolada i es dedicà a desfer l'equipatge.

En obrir una maleta, trobà a l'interior el periodista Paquito Madrid, el qual havia fet així el viatge en qualitat de polissón.

Però, vet ací que en obrir un malef, es trobà amb la segona sorpresa de la nit en forma d'Urbiljo junior, el qual no havia volgut ésser menys que el seu ex-mestre i també s'havia agraït a l'expedició.

El fet ha estat molt comentat.

La política i els animals

Retallam de Las Noticias de diumenge:

LA INFLUENCIA DE LOS ANORMALES EN LA POLITICA
Bajo este sugestivo tema, el día 31 de este mes el doctor A. Martí Granell darà una conferencia en el Casal d'Esquerra del distrito sexto (Sepúlveda, 180).

Dada la actualidad del tema y la importancia del orador, no dudamos que el acto se verá concurridísimo. Empezará a las diez de la noche, y será público.
Esclasons, ja tiren!

Prensa catòlica

El Matí del dia 25 publicava aquest inoblidable titular:
EL SR. RUIZ FUNES ES REUNEIX AMB EL CAP DE LA MINORIA D'ACCIO REPUBLICANA, SR. RUIZ FUNES
Aquestes coses només es poden creure a condició de tenir molta fe.

Un duble

Del Diari Mercantil:
Letra de París
(Del nostre redactor especial)
EL TEMA INEGOTABLE
Signa un tal O. R. T.
Evidentment, la letra en qüestió té més aire de venir de l'O. R. T. que de París.

LA BORSA LA VIDA
COTIZACIONES

Obres i obstruccions	5-5=0
Estatut (Interior)	61 a 11
Viatges Macià (turisme)	—
Cartera Companys	—
Enllaços ferroviaris	300.000.000
Enllaços Anido i Cº.	—
(lliures)	71 anys
F. A. I., en Liquidació	0.00
C. N. T. (dissidents)	80

Obres i obstruccions ha fet fallida, però no ha provocat cap daltabaix perquè la marxa del negoci de temps que ja era un xic escuransida i a poc a poc havia fet anar perdent les esperances als seus accionistes.
Sembla que els cine del consell administratiu pensen dedicar-se a treballar per llur compte i possiblement no els faltará feina a apuntalar els partits llurs.

OPTICA PUELLES-SELLES
EL MÉS MODERN ASSORTIMENT DE TOTA MENA DE GAFES PER A ESPORT
GRADUACIÓ DE LA VISTA GRATUITA
FABRICACIÓ PROPRIA DE CRISTALLS
LA CASA QUE VEN MÉS BARAT
FONTANELLA, 4
● Docent a la Telefónica ●
Sucursals:
SANT ANDREU, 157
Monte-carlo
EXTRACTE LOCO-COLONIA

EL TIBET A LES ESCENES

—Per què són tan dolents els films francesos?—ha preguntat la vedette alemanya Dita Parlo, que ha estat darrerament a París. Hom li ha respost: —Senyoreta, els films francesos no són dolents perquè són francesos, ni són francesos perquè són dolents. Són dolents perquè són dolents, vet-ho aquí. Però fins hi ha films francesos que ni tan sols són dolents, i films dolents que ni tan sols són francesos.

PUBLICITAT

Passatge de Gràcia, 57
Telèfon núm. 70681
SESSIÓ CONTINUA
de 3 a 8 1/2 i de 10 a 12

Localitat única, seient 1 pesseta
Noticiaris, Reportatges i Documentals "FOR"

Entre els films francesos que són dolents perquè són dolents, hem vist darrerament una mena de cosa que es diu, en castellà, «La dama azul», i que presenta el cas d'un home que vol que la dona l'estimi per ell mateix i no pels seus diners.

Silenciarem la immoralitat del tema si no fos que no hem trobat en aquesta pel·lícula cap altra cosa que ens cridés l'atenció. Per a parlar-ne bé, s'entén.

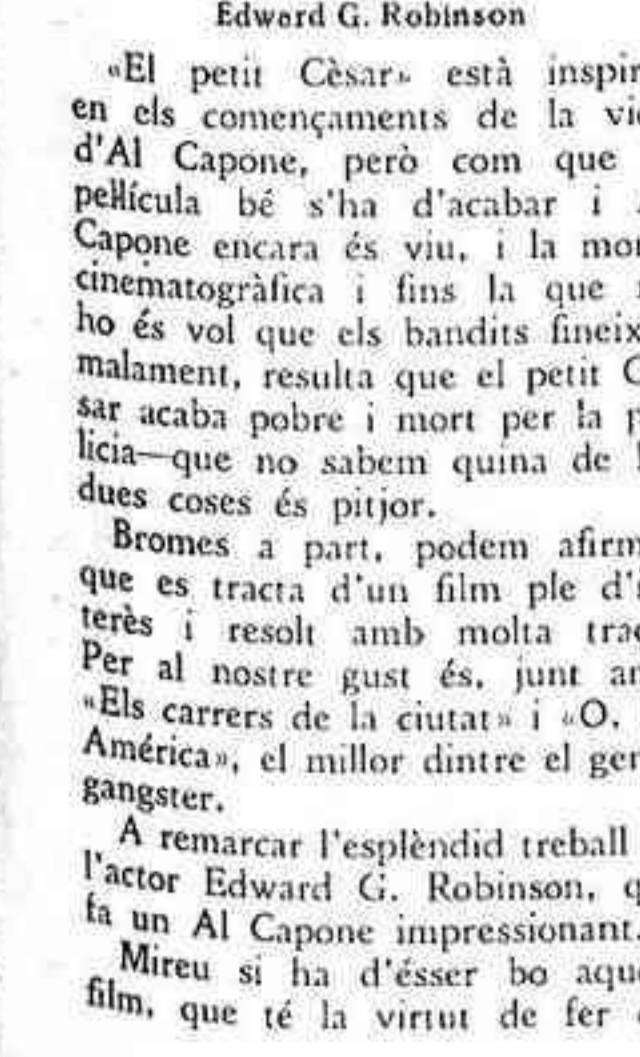
Entre els films francesos que ni tan sols són dolents, hi podem posar el vedette que han donat al Coliseum amb el títol de «Una hermanita deliciosa». No és pas que, cinematogràficament, la cosa tingui interès ni que l'embolic sigui massa original, però la interpretació, encara que molt teatral, és excel·lent.

El públic hi passa una bona estona, i això també agrada de tant en tant.

Tots els dies al Saló Catalunya
AMOR PELIGROSO
Warner Baxter
Miriam Jordan

FOX

«El petit Cèsar», que per una d'aquelles coses que passen en aquesta vida, s'ha estrenat a Barcelona amb el nom d'«El hampa dorada», és, encara, una història de gangsters. Val a dir que és una de les primeres i millors pel·lícules d'aquest gènere, però dona la casualitat que ha arribat a Barcelona amb un retard considerable, i potser és per això que no ha repetit entre nosaltres l'èxit extraordinari que va tenir a París i a Londres, on la gran crítica va tractar-la amb tots els honors.

Edward G. Robinson

llar el públic del galliner del Capítol, el qual, com vostès hauran notat, és el públic més escandalós i més ximple de Barcelona.

ACTUALIDADES

- Tots els dimarts, convi de programa
- GAUMONT SUPER NEWS**
Un passeig pel món.
- CANAL DE CASTILLA**
Documental en espanyol.
- FRANCE ACTUALITES**
16 reportatges d'actualitat, entre els quals destaca el bon humor de França.
- CIUDAD UNIVERSITARIA**
Reportatge d'aquesta formidable manifestació del geni espanyol explicada en el mateix idioma.
- ECLAIR JOURNAL**
Votge del president Alcalá Zamora en el creuer Jaume I a Santander.
- VISIONES CINEMATICAS**
Programa de rigorosa exclusivitat en aquest saló
- NOTICIA ESPECIAL**
Proclamació de Miss Europa a Madrid en el concurs de bel·leses.

Continuació de les 3 de la tarda a la 1 de la matinada
Localitat única: UNA pesseta
Aparells WESTERN-ELECTRIC

A M. Dreyfus no el volen deixar tranquil. No té prou pena d'ésser una cita perpètua i diària del senyor Màrius Aguilar, que ara els alemanys han fet un film del seu procés. L'han passat—el film, no el senyor Dreyfus, ni el senyor Aguilar—al cinema Fantasia. Té un valor documental i està fet amb una traça innegable. Allí es veu Clemenceau quan era un liberalot i innombrables militars que fan el ridícul. Es veu també un Emile Zola, tan pesat com les seves novel·les.

I es veu també que és un film fet abans que Hitler pugés al poder.

Clive Brook i Peggy Shannon protagonistes de la pel·lícula Paramount «Lobos sellados» que es projecta amb gran èxit al Coliseum

¡Tota Barcelona ho comenta i discuteix!

L'èxit és i seguirà essent rotund
Deixi qualsevol cosa i compleixi amb el seu deure d'home i de ciutadà. Vegi

LOS AVERIADOS

¡Es la veritat! ¡Tota la veritat!

Per a homes solament
Tots els dies, tarda de 4 a 6 i de 6 a 8
Nit de 10 a 12

PREUS POPULARS

GRAN TEATRE ESPANYOL

El roig i el blanc

La Secció femenina del Bloc Obrer i Camperol ha tramés una enèrgica protesta a M. Maurio de Waleffe pel fet d'haver estat elegida «Miss Europa» una senyoreta russa blanca. Les protestants diuen que si no és possible trobar una miss Rússia autèntica entre les senyorettes russes roges, aquesta sigui elegida entre les dones dels diversos països simpatitzants amb els Soviets. Afegixen que entre aquestes darreres hi ha veritables bel·leses, perfectes de cara i de cos, o sinó—afegeixen—que ho preguntin a llurs camarades masculins. I acaben dient: «Obrers, afilieu-vos al B. O. C., etc., etc.»

Francament, trobem que el mitjà de propaganda és massa sovietic.

El que queda del «Comité de los Cinco»

I UN BE!... EL BE...RNAT METGE

El mestre Morera, com el seu cognom indica, eria cues de seda.

Els propietaris diuen que si els rabassaires no els hi donen la part enviarien el nen Utrillo als nostres camps.

En Paquet Madrid ja hi és.

En Ramon Vilaró prepara la festa de l'ombrella del poeta.

En Tomàs i en Gasch han posat una acadèmia de jandango.

El mestre Pahissa aprèn de tocar el piano.

En Brenat i Duran li han plagiat el rellotge.

Sembla que el pintor Colom és ben català.

En Francesc Trabat escrit un horari novel·lat per a la «Companya del Nord».

D. Raymond d'Abadal farà de vedette de la revista de Masnou.

El poeta Salvador Perarnau escriu una «Oda als mitjons Molfort's».

En Nicolau Maria Rubió ha caçat un enconstipat crònic i saharià.

L'Angel Sarriàblancat diu que és laic, però que les «misses» li fan perdre l'«oremus».

A Romea es cansen de guanyar diners.

En Montero ha entrat al «Liceu» pagant.

En Grau-Sala ja dibuixa com un homenet.

En Màrius Aguilar, recentment condecorat amb la Legió d'Honor per la República Francesa, ha signat un contracte amb una important fabrica parisenca de perfums, segons el qual vindrà obligat a declarar que el seu famós bigoti només se'l perfuma amb «Sourire du matin».

Manuel Brunet ha donat una conferència sobre les darreres novetats en els programes polítics de la Lliga.

Entre altres coses, el conferenciant ha deixat entreveure que l'obstrucció es portarà molt.

En Melcior Font sembla que ha cobrat 5.000 pessetes d'una famosa editorial, la qual li encarregà un llibre de versos sobre el tema, sempre d'un insospitat atractiu, de la primavera.

Males llengües asseguren que el finíssim poeta Melcior Font va proposar importants baixes a la casa editora si l'autoritzava a enllestir tres llibres més, els quals, naturalment, parlarien de les altres estacions: «Nord», «M. Z. A.» i «Ferrocarrils de Catalunya».

Nicolau Maria Rubió anuncia la publicació d'un tractat sobre negocis verges il·lustrat amb fotos del famós caçador de lleons, en Joan Botey.

Sembla que un dels negocis que, segons en Rubió, ofereixen un marge més enlluernador és el de muntar, amb tota esplendidesa de detalls i organització, una terrassa ambientant, a semblança de la del «Colón», damunt les sorres insulses i pelades del Sahara.

Francesc Cambó ha escrit per aquest llibre un pròleg que n'hi ha per a sucari-hi pa.

Ha guanyat la «Flor natural» dels Jocs Florals de Viladrau, el conegut poeta Sebastià Sánchez-Juan.

Impresos comercials de tota mena

Existència per a la venda en BASARS i PAPERERIES de talonaris d'Inquilinat

Rebutis
Lliurament
Comanda
Factures
Botiguers
Rifa, etc.

Impremta MIRET
Guifré, 12 - Telèfon 12291
BARCELONA

ARQUES SOLER

INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET
ALDANA 315 BARCELONA Tm 31853
MADRID CABALLERO DE GRACIA 719 Tm 16119

Milions de persones a tot el món, deuen la felicitat a l'Aixarop del Professor Ernest PAGLIANO

de Nàpols (Calata S. Marco, 4)

el més antic a la vegada que el més modern per la seva eficàcia insuperable, de tots els depuratius de la sang.

Imprescindible en l'edat crítica de la dona.
LÍQUID
POLIS
COMPRIMITS
Agents per a Espanya: J. URIACH & C.ª, S.ª A. Bruc, 49 - Barcelona

MOLT

No sabem si el «Judas Iscariot», del novell autor Nicolau Maria Rubió i Tudurí, agradarà o deixarà d'agradar. El que podem assegurar és que la seva estrena, que coincideix amb el benefici d'en Pius Daví, ha despertat un gran interès. De tal manera, que a hores d'ara gairebé tot el teatre ja està venut.

Val a dir, però, que sols els elements frances de servei de la família Tudurí ja ocupen, per llur compte, una quarta part del pati de butaques i la meitat de les llotges del primer pis.

Tractant-se, com es tracta, d'una producció Tudurí, ens estranyaria que amb aquest «Judas» es perdessin diners...

Margarida Carvajal. Sortosament, era una falsa alarma. La senyora Carvajal havia estat víctima d'un error de comptabilitat de l'empleat del Jurat Mixt d'Espectacles que té cura del registre del Retir obrer obligatori.

Com també ha estat degut a un error d'aquest empleat el fet que continuïn treballant la mitja dotzena de segones tiples del Còmic que fan companyia a la senyora Blanquita Suárez en les seves evolucions dalt del pent.

A la gent de teatre els roda el cap davant de les subvencions quantioses que l'Estat ha concedit a la parella Xirgu-Borràs, per tal que facin obres clàssiques al teatre grec de Mèrida. I pensar que la parella Aurea-Carrión treballaren al teatre grec de Montjuïc perdent-hi diners! Allò que diuen: «Ningú no és profeta, etc.»

Ha sortit la convocatòria del «Premi Ignasi Iglésies», destinat a la millor obra teatral. Els senyors Alfons Roure i Gastó Mantua, només de veure la convocatòria, ja s'han enemistat, puix els dos es consideren si mateixos guanyadors indiscutibles del premi.

TEATRE CATALA ROMAN

Avui, nit, solemnitat teatral!
Veuïlada en honor del primer actor
PIUS-DAVÍ
amb l'estrena
JUDAS D'ISCARIOT

obra en tres actes de
NICOLAU RUBIÓ TUDURÍ

COMPANIA VILA-DAVÍ

CADA DIA
DON PARKER
presenta els
10 CRAZY BOYS
als tes, concerts i sortida de teatres
EXIT FORMIDABLE

Prudenci Bertrana ha publicat a La Veu un article titulat «El calvari de l'escriptor». En el darrer paràgraf diu:

«Els que prematurament han renunciat a combatre, se situen sota el canvi de les ambicions i es dediquen a escopir damunt dels ferits i dels cadàvers. Altres no poden cridar l'atenció altrament que apedregant amb tronxos i immundícies als que es destaquen de la multitud. La feina és molt senzilla de fer, per bé que no gaire noble. Darrerament, aquesta feina ha estat retribuïda. Es negocia amb la sàtira convertida en venjança personal, com amb el pebre vermell o amb l'àcid clorhídric.»

Com que ens agraden les coses clares, fem present als nostres lectors que amb aquesta prosa versemblant, d'una intenció un xic confosa, el senyor Bertrana vol dir que els d'EL BE NEGRE som una colla de poques-vergonyes, perquè vàrem escriure que la seva comèdia «Comiat de Teresa» era una barba.

I el trist del cas és que teníem tota la raó.

TEATRE POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10773

AVUI NIT: L'èxit de J. Benavente
La moral del divorcio

Dimarts tarda
LA MORAL DEL DIVORCIO

Dimarts nit: ESTRENA de la comèdia en vers de Federico Garcia Lorca
Bodas de Sangre

Dijous nit: **BODAS DE SANGRE**

MOLT AVIAT

Teatre infantil: PINOCHO EN EL PAIS DE LOS JUQUETES

Companya de comèdies
Josefina Diaz de Artigas i Manuel Collado

Hi ha títols de comèdia perillosos per a l'autor. Per exemple, aquest de «Tres cadenas perpetuas» que el senyor Felipe Sassone ha donat a una obra seva que en aquests dies fan al teatre Barcelona. Tothom que la va a veure, a la sortida està d'acord en aplicar a l'autor la condemna que resa el títol.

Realment, la senyora Raquel Meller té uns lligams sentimentals molt forts amb la nostra ciutat. Primerament, cantà al Fantasia, anunciant tres únics recitals. Després, s'acomiadà solemnement de Barcelona, amb tres úniques funcions al Nou. Ara, torna a acomiadar-se des de l'escenari del Novetats.

No es molesti tant, senyora Meller: per nosaltres, podia ben bé haver-se acomiadat a la francesa.

Però el record d'acomiadament de la senyora Meller el disputa «El Transatlàntic Williams», el qual no s'acaba d'acomiar mai i va de l'un teatre a l'altre.

Un amic nostre ha dit: —Això no és un transatlàntic; és més aviat un vaixell de cabotatge.

Al Novetats han plegat i han embarcat la revista «Jazz-Band» cap a Madrid. Ho trobem molt just. Un dia o altre havíem de venjar-nos dels madrilenys, que sempre ens invadien d'espectacles trocats. Ara comencen les tornes.

Tots els càlids del país estaven desesperats perquè corregués la veu que en la companyia de revistes del Romea madrileny que debutarà al Tivoli, no hi venia la «vedette»

Els Irustas volen viatjar

Tornen a cantar tangos els coneguts (i tan coneguts!) cavallers senyors Irusta, Fugazot i Demare. Són molts els qui s'han estranyat d'aquesta reaparició; entre els estranyats nosaltres, que hem acudit a intervenir el trio famós.

Confidencialment, el senyor Demare ens ha dit: —Amigaso, qué le diré! Queremos amontonar la plata para realizar la mayor ilusión de nuestras vidas: visitar la Argentina. Andamos con locos deseos de conocer aquel país.

Compadits de la tragèdia d'aquests argentins que no han estat mai a l'Argentina, ha anat d'un pèl que no obrissim una subscripció per a costejar-los el viatge. Si ploren gaire més per Barcelona, potser ens decidirem a fer-ho.

Records de l'Exposició

Hi havia qui, durant l'Exposició, regalava a la seva amiga una ombrella amb vistes del «certamen», d'altres que li feien obsequi d'un cantir, o d'un mocador, o d'una collareta.

Tot això no és res. Ara un regidor ha fet l'obsequi que més pot recordar l'Exposició a una senyora: ha regalat a la seva amigueta els mobles de l'amigueta del Comissari regi de l'Exposició, el Sr. Poronda. Sembla que el viatge del famós ex-marquèès, amb tot i el que s'ha dit, no obeïa a altra cosa que a aquesta simple transacció sentimental.

Per encàrrecs de publicitat a BL. BB NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

ESTRENYENT LLAÇOS Catalans a Euzkadi

El dia 25 dels corrents, sortiren en direcció a Bascònia una comissió de nacionalistes catalans, els quals foren invitats amb caràcter d'observadors. La comissió estava integrada pel senyor Màrtir Rossell i Vilari, director de la Col·lecció Zoològica, el qual feu el viatge acompanyat d'un llop (el senyor Roig), i pels senyors Joan Batista i Roca, que representava les dones de «Palestra», el geògraf senyor Pau Vila i el senyor Josep Carbonell, ocellista sobrant de les darreres festes de commemoració de la Renaixença.

Els alludits senyors, una vegada tornats de llur viatge al país base, han elevat a la Generalitat de Catalunya la següent memòria, fruit de les seves observacions:

«De bones a primeres, hem observat que és molt més agradable viatjar si hom ho fa de gorra.» L'observació ens sembla elemental. No per ésser-ho, havíem d'oblidar-nos de fer-la constar.

Després, hem observat que Bilbao és molt lluny. Aquí, el senyor Pau Vila presenta un vot particular, dient que ell ja ho sabia. Però, els altres membres de la Comissió declaren que mai no hi havien pensat.

Una altra observació és la de la impossibilitat d'aprendre un idioma en vuit dies. Les lliçons d'euzkari que havia pres durant una setmana el senyor Roig i Llop no li serviren ni per donar el bon dia en l'idioma vernacle d'allà dalt. Temem, si el senyor Roig no s'haurà equivocat d'idioma i en lloc del base haurà estudiat el turc. El senyor Carbonell ha observat, molt justament, que és una llàstima que els bascos no parlin algun idioma ocellista, puix ell, en aquest cas, no els hauria entès perfectament.

L'altra observació coneguent és molt dolorosa. Per a entendre'ns amb els nacionalistes bascos, hem hagut de parlar en espanyol. El màrtir Rossell, portat per la seva intransigència, s'ha resistit tant com ha pogut i durant els primers dies volia fer-se entendre amb signes. De tant en tant, per a demostrar

(Segueix a la pàg. 4, col. 1)

Casino Sant Sebastià

CADA DIA
DON PARKER
presenta els
10 CRAZY BOYS
als tes, concerts i sortida de teatres
EXIT FORMIDABLE

TEATRE POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10773

AVUI NIT: L'èxit de J. Benavente
La moral del divorcio

Dimarts tarda
LA MORAL DEL DIVORCIO

Dimarts nit: ESTRENA de la comèdia en vers de Federico Garcia Lorca
Bodas de Sangre

Dijous nit: **BODAS DE SANGRE**

MOLT AVIAT

Teatre infantil: PINOCHO EN EL PAIS DE LOS JUQUETES

Companya de comèdies
Josefina Diaz de Artigas i Manuel Collado

HOLLYWOOD BAR - DANCING

GRAN NOU DE LA RAMBLA, 105
TELEFON NUMERO 17933

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

Colossal èxit de la
DEMON'S JAZZ
ORQUESTRA COMPLETA
Grans atraccions a la pista

«El carro de l'alegría», malgrat ésser tant dolent, no ha tingut èxit.

«Serà que el públic se'n molla ves?»

recordeu sempre que els millors aparells del món per a curar les vostres hernies són els de la CASA TORRENT sense frives ni llivats, no molesten ni fan embolm, amollent-se com un guant. No compreu cap aparell sense abans visitar-nos.

CONSULTES GRATIS

Herniats CASA TORRENT

Unió, 13-Barcelona

recordeu sempre que els millors aparells del món per a curar les vostres hernies són els de la CASA TORRENT sense frives ni llivats, no molesten ni fan embolm, amollent-se com un guant. No compreu cap aparell sense abans visitar-nos.

CONSULTES GRATIS

Josep Guardia i Rosiñol

AGENT DE NEGOCIS

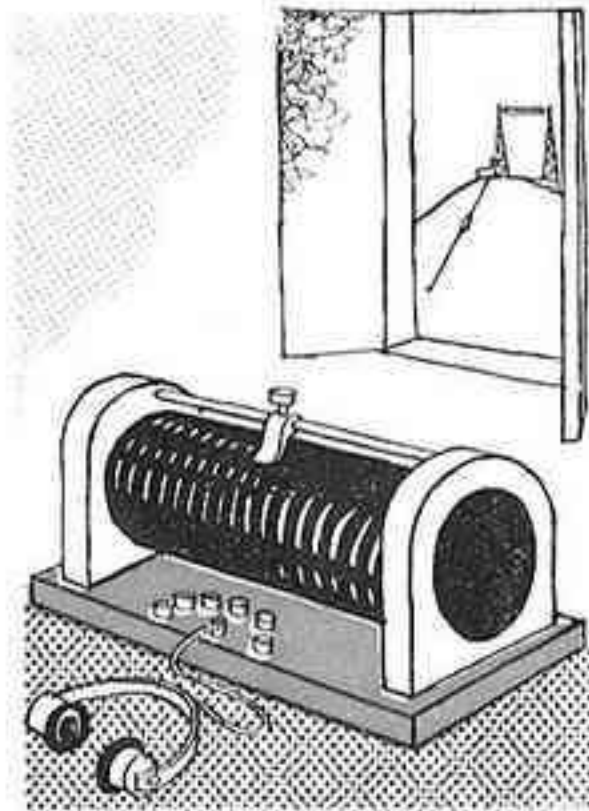
DIPUTACIÓ, 297, 1.er
Telèfon 12110
BARCELONA

Cobrament de crèdits sense despeses per als clients

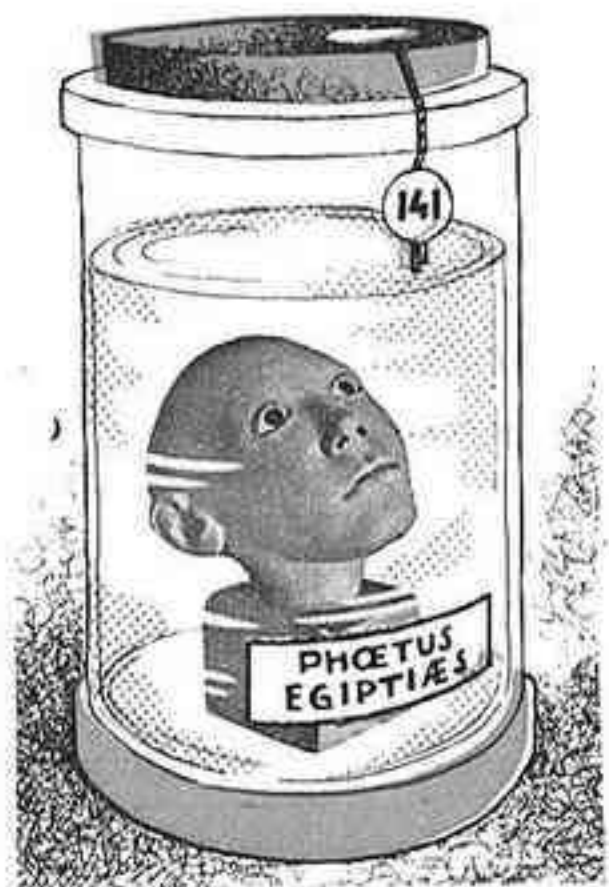
El Saló de Primavera i d'El Be Negre.

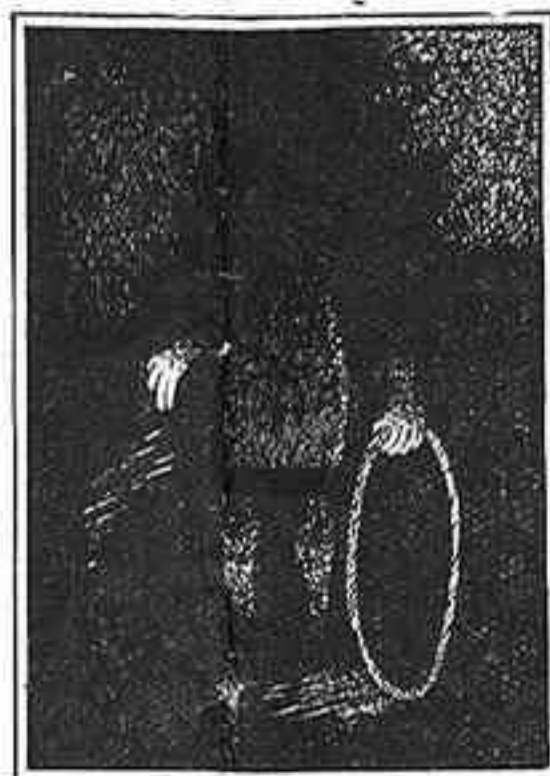
37 CARMEL DAVALILLO
Guerra a les mosques!

223 ADOLF FARGNOLI
Acabem d'interpretar Però tu no tornars a pensar en mi (cofred)

141 JOAN REDULL
Cap d'infant a l'esperit de vi

24 CALSINA
Nola austriaca en un tunel

107 JOSEP DE TOGORES
Qui l'hi pliqui que s'ho rasqui

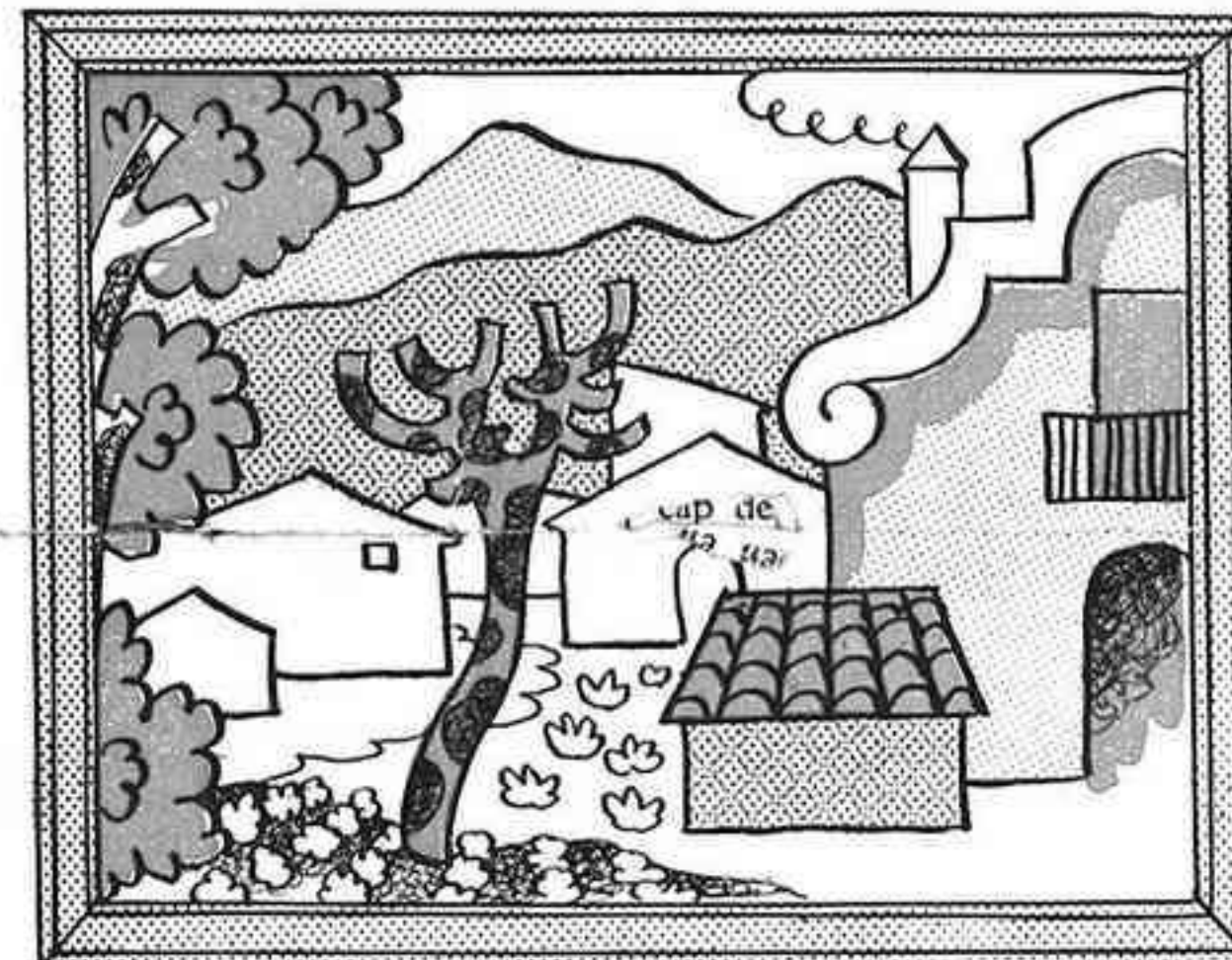
40 FRANCESC DOMINGO
Els marcs sense barana
o La caiguda de la sense fulla

47 ANTON GARCIA
Necessito una foixa com el pa que menjo

86 MARIAN PIDELASERRA
La vall de Josafat

57 PELAI GRAU
Casetes i hortets

El Be Negre, com saben els seus llegidors—que són els nostres—, té un cor com una casa. Un cor gran, tendre, esponjós, propici a totes les emocions, un cor d'humil; en una paraula.

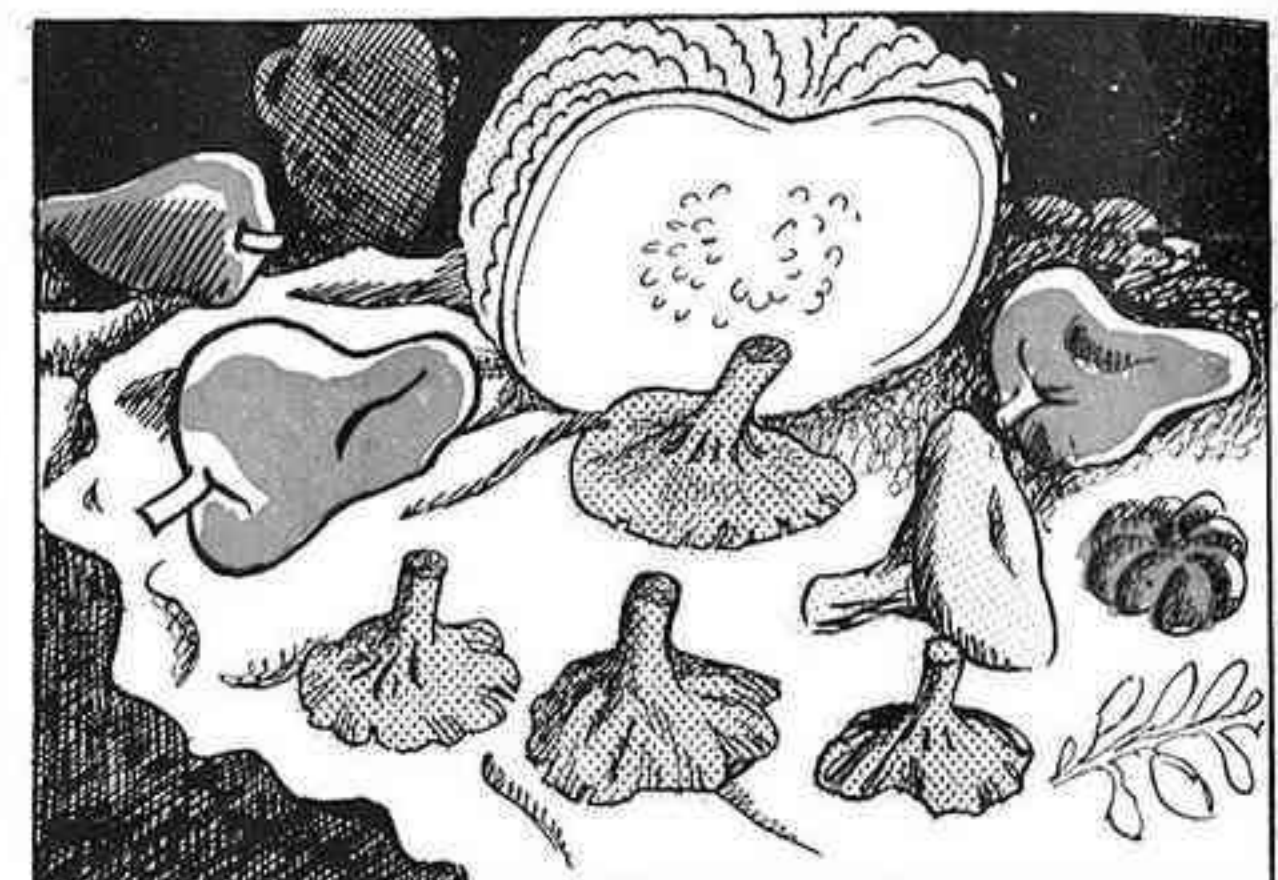
Per aquest seu cor és que el nostre estimat Be vessa molt sovint manta i manta llàgrima de sinceríssima emoció, o sigui cada vegada que veu triomfar els qui eren perseguits, cada vegada que veu afartar-se un afamat, cada vegada que veu un miser desheretat enfilar-se en un lloc conspicu, cada vegada que veu un fanador fent de senyor.

Per això, si hi haguéssiu estat presents, hauríeu oït els tendríssims bels i hauríeu vist els esbojarrats bots amb què el Be exterioritzava la seva joia en assabentar-se, ara fa p, més r'un any, de la victòria aconseguida pel poble de l'art en arrabassar de les mans d'aquells qui la dentaven l'organització de les Exposicions d'Art Municipal de Barcelona bo i foragitant del Sagrat Temple de la Creació Artística els vils merceders que hi traficaven.

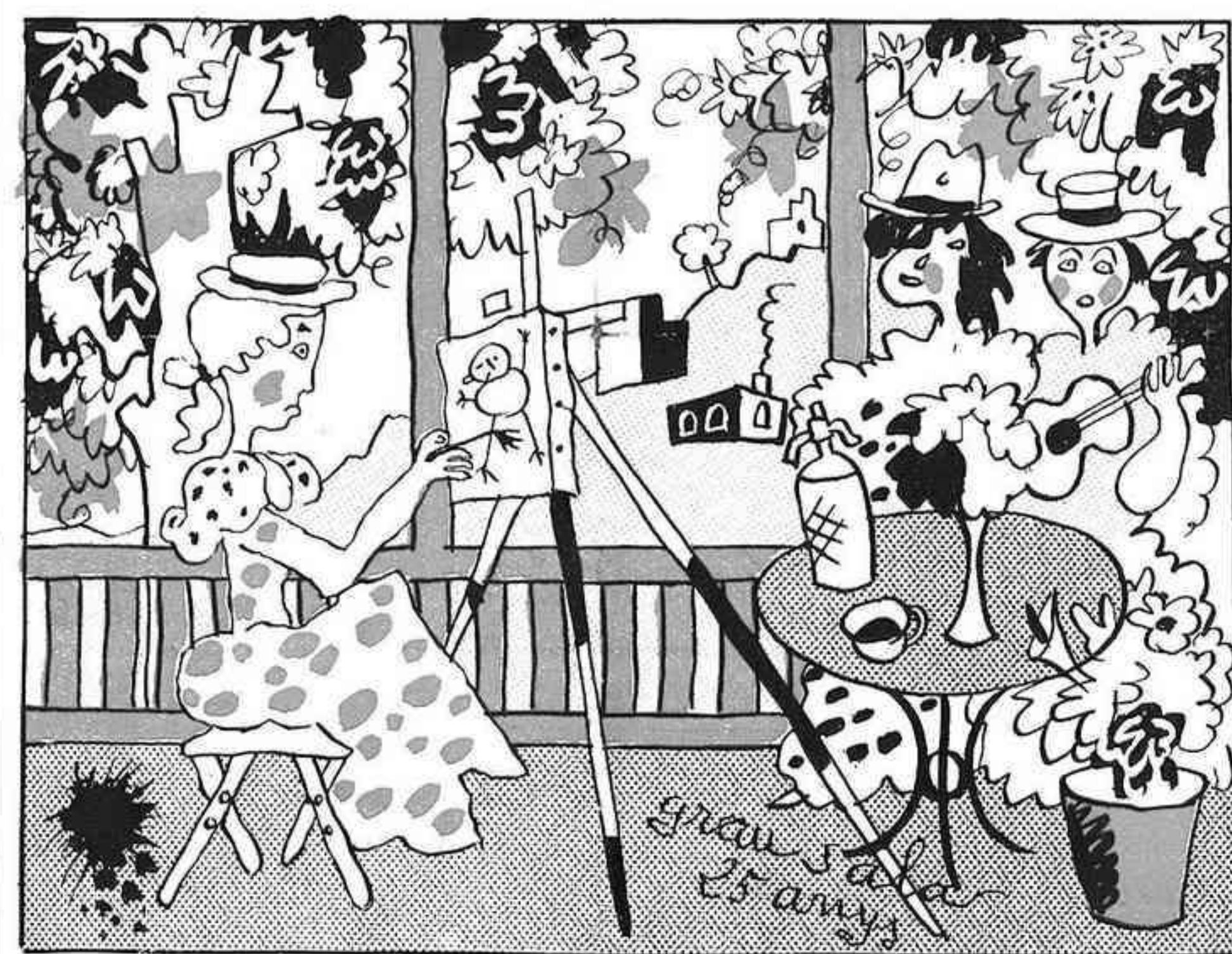
L'innombrable estol de pintors, tinnyaires, emblanquinadors, estuquistes, esculptors, pi-

capeders, marbristes, guixats, enmotlladors, modelistes, forjadors, terrissaires, dibuixants, gravadors, decoradors, tapissers, bordadors, arquitectes, paletes i manobres que componen el nostre univers artístic, havia triomfat de l'opressió i de la injustícia, de l'obscurantisme i de la tirania en apoderar-se de l'engiponament de les Exposicions d'Art Municipal.

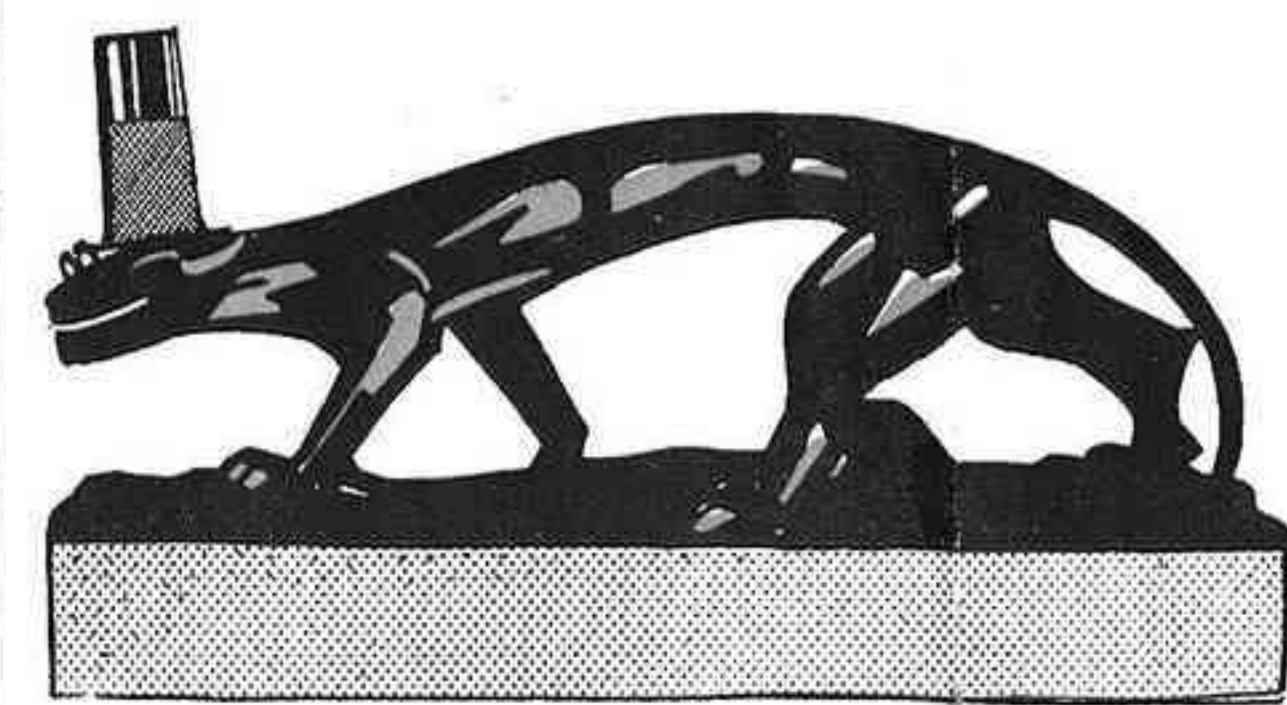
Calia que els artistes administressin els interessos artístics de la ciutat. Aquest era el clam unànime que des del 14 d'abril de 1931 es sentia per tots els indrets de Barcelona.

141 VIDAL ROLLAND
La il·lusió dels escamots: uns quants bolets i pebrots, i per si algú es propassa, presideix una carbassa.

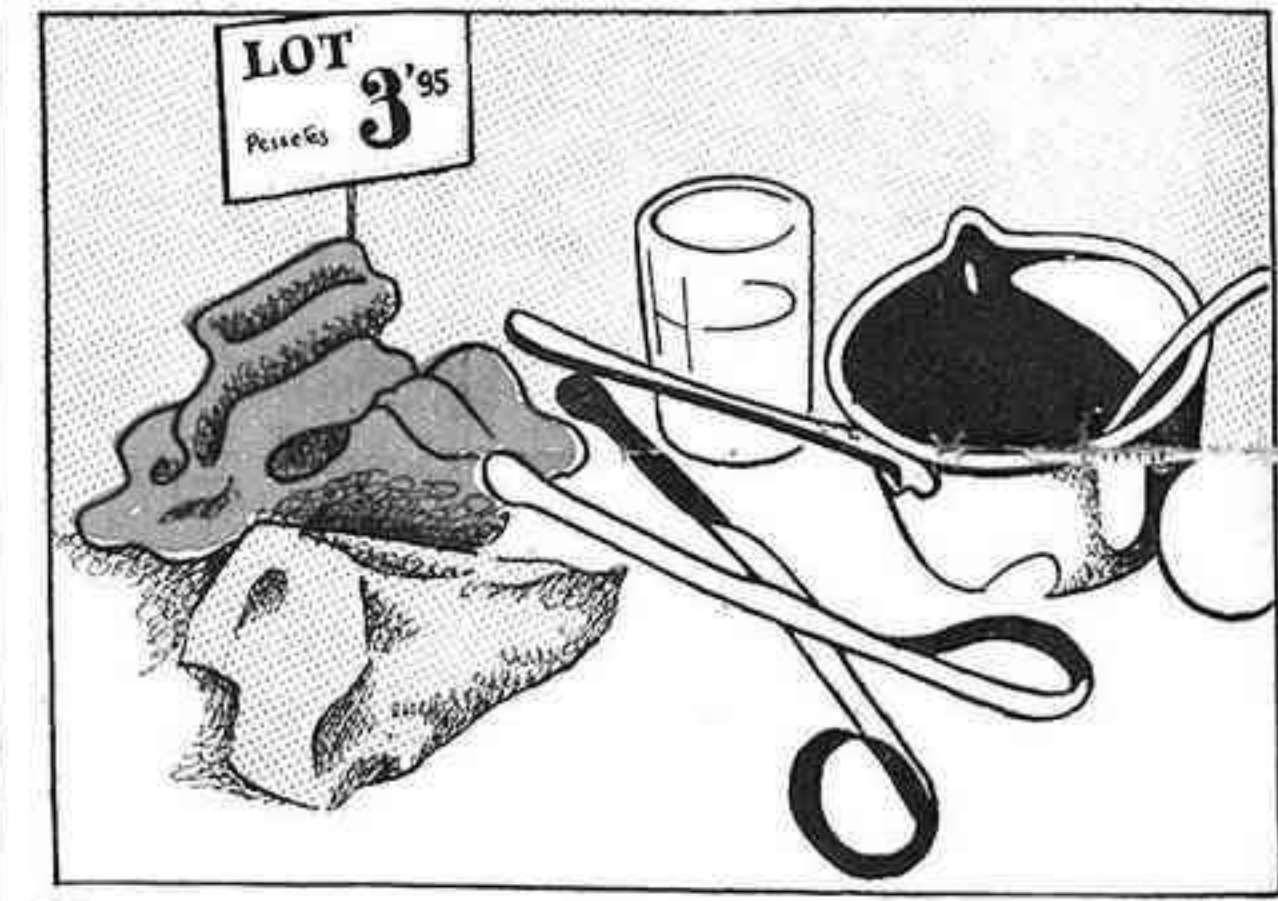
54 GRAU SALA (de Barcelona) 25 anys

167 FLORENCI CUIRAN
Pantera de la reacció

161 ANTONI SANSANEDAS
Foca llecada, foca flocada, o foca encenyada

41 FELIU ELIES
Aproveu la ganga

(ve de la pàg. 3)
que no era sord-mut i demostrar, a l'ensens, la magnitud del seu sacrifici, bramava un minut. Però, finalment ha hagut de claudicar, doncs era molt incòmode el llenguatge s'ent.

Una altra observació, és la de la utilitat del paraigua. A Bascònia hi plou molt sovint i si no arriba a ésser per aquest aparell que en diem «paraguies», hauríem rostat tots a marats d'entusiasme patriòtic dissolt en aigua.

Hem observat, també, que els menjars bascos són molt forts. El senyor Batista i Roca, que com a representant de la secció femenina de «Palestra» té un estómac delicadament femení, ha tornat del v'atge bastant atropellat. Està disposat a emprendre una campanya energica per a la difusió del caldo de gallina amb pasta d'ou, plat nacional de Catalunya.

També ens ha estat donat observar que a les set ja és fosc, tan a Bascònia com a Catalunya. Aquest fet ens ha omplert de meditacions, doncs nosaltres crèiem a ulls clucs amb la dita de «a l'agost, a les set ja és fosc». Ara resulta que en el

maig això també passa. Ha tremolat tota la nostra fe en les creències populars i en les tradicions patrials. Caldria que la Generalitat nomeni una Ponència per a la revisió del refraner nostrat.

Una observació digna d'ésser també tinguda en compte és la de la gentada que a Bascònia acut a tots els actes als quals hom pot assistir-hi sense haver-se-les d'haver amb l'home de la guixeta. El senyor Carbonell que és un xic descregut, vol trobar aquí els fonaments del fervor religiós dels bascos i de la gran afluència als temples. Oleserva, agudament, que per això tan sovint els nacionalistes bascos van també a la presó. No és que ens adherim a la tesi aquesta, però creiem que val la pena de deixar-la apuntada.

En fi, d'aquest v'atge n'hem tret altres observacions tan interessants com les precedents. No les fem públiques totes perquè n'hi han algunes d'ordre íntim i particular que només interessin als comissionats joves, que potser en pagaran les conseqüències. Allà ells! Hauran observat la conveniència d'amar sempre previnguts...

Totom hi estava d'acord. I un bon dia que la Il·lustre Senyora Junta de Museus, atabalada de tanta eridoria, va decidir fer-se l'adornida, uns quants artistes se li acostaren de puntetes i li varen arrabassar les facultats d'organització que gelosament guardava al bell mig de les seves ubèrrimes sinues, mentre ella roncava com la manxa del ferrer de tall.

Amb les facultats a la mà, mentre la senyora Junta sospirava de satisfacció pel pes que li havien tret del damunt, contents com un gos amb un os, s'adreçaren corrents als seus companys. La revolució arribava per tot arreu, fins al món de l'art. A temps nous, organitzacions noves. I al cap de poc temps, s'obria la primera Exposició d'Art Municipal de Primavera segons el nou estil. El de la divisió en dos Salons. En un costat, el «Saló de Montjuïc»—el verd—, a l'altre, el «Saló de Barcelona»—el nudu—. El triomf del poble era un fet. Tota la vella organització se n'havia anat a em Pistraus.

La cordialitat regnava per

tots cantons. Tot eren petons i abraçades. Els artistes, posats a administrar-se, no es va poder negar que ho feien com uns àngels. Tant, que després de les adquisicions hi havia uns marraucans que es sentien d'una hora lluny. Però tot va acabar bé, i aquest any hom hi ha tornat amb més delit encara que l'any passat.

Es natural que la fruita verda faci mal de ventre. Deu ésser per això que és en el «Saló de Montjuïc» on hi ha sempre més mútua comprensió i més harmonia. Dimissions i protestes hi són cada dos per tres. En canvi, el «Saló de Barcelona» sembla una bassa d'oli. És indubtable que són uns romàntics. Fins se'ls ha ocorregut fer un homenatge a un mort, amb tants vius com hi ha per a accontentar!

El Be ha anat a pasturar per les Sakes de l'Exposició. Ha menjat gustosament —car és omnívor— munta fruita ben madura, manta llonsa ben molsuda, i ha rebutjat amb disgust diverses fruites excessivament verdes, ha repellit amb fastic molts talls ja del tot putrefactes, tant en un «Saló» com en l'altre, però ha passat una bona estona.

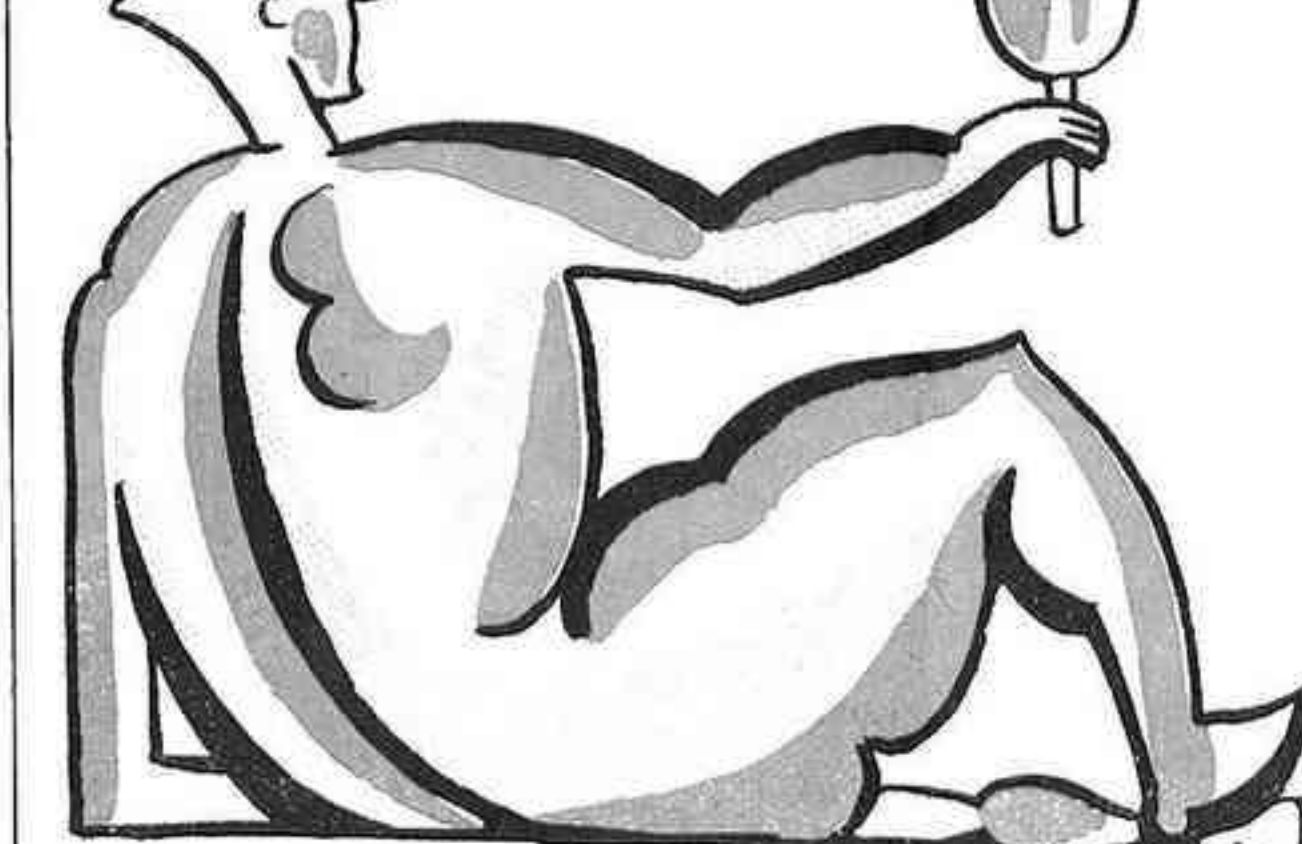
13 CAMPS RIBERA
Les parts de l'amo

43 JOAN FABREGAT
Un corgolament de ventre

128 DUNYAC
Jovenut avariada (front ?)

128 DUNYAC
Jovenut avariada (esquena)

FELIX MESTRES †
Un fals comanador de l'ordre del Tussó Negre